

เมนูข้อมูล

นายคิต้า

มี การสำรวจที่น่าสนใจยิ่งขึ้นหนึ่ง เป็นของศูนย์วิจัยมหาวิทยาลัยกรุงเทพหรือที่เรียกว่า "กรุงเทพโพลล์"

ที่คิดว่าน่าสนใจเพราะเป็นการสำรวจที่มีวิธีการเฉพาะและทำอย่างต่อเนื่องมา 3 ปีติดต่อกัน

เป็นการสำรวจเรื่อง "ดัชนีเชื่อมั่นนักเศรษฐศาสตร์ต่อเศรษฐกิจไทยในช่วง 3-6 เดือนข้างหน้า" ที่บอกว่าน่าสนใจเพราะไม่ใช่การสำรวจทั่วไป แต่เป็นการเจาะจงที่จะสอบถามจาก "นักเศรษฐศาสตร์จากองค์กรชั้นนำ 36 แห่ง จำนวน 60 คน"

เป็นการทำ 3 เดือนครั้ง มาตั้งแต่ปี 2555 ทำติดต่อกันมาจนถึงวันนี้ เป็นการสำรวจในช่วงเดือนเดียวกันทุกปี เพื่อนำมาเทียบเคียงกัน ล่าสุดทำการเก็บข้อมูลระหว่างวันที่ 8-17 มกราคมที่ผ่านมา

เมื่อนักเศรษฐศาสตร์คือผู้ที่ติดตามเศรษฐกิจของประเทศด้วยพื้นฐานความรู้เฉพาะ ความเห็นที่เก็บเป็นข้อมูลเชิงสถิติจึงน่าจะสะท้อนความเป็นจริงบางอย่าง

อย่างน้อยให้ความรู้สึกที่น่ารับฟังมากกว่าการสำรวจจากคนทั่วไปในเรื่องนี้

เนื้อหาของการสำรวจครั้งล่าสุดครอบคลุมความเชื่อมั่นในด้านต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น การบริโภคภาคเอกชน, การลงทุนภาคเอกชน, การใช้จ่ายและการลงทุนภาครัฐ, การส่งออกสินค้า, การท่องเที่ยวจากต่างประเทศ

พ ลของการสำรวจโดยรวมออกมาว่าเศรษฐกิจไทยในปัจจุบันอยู่ในสถานะที่อ่อนแอเป็นอย่างมาก และจะแย่ลงอีกใน 3 เดือนข้างหน้า

'ความหวัง' ในเสียงถอนหายใจ

แต่ระยะ 6 เดือนข้างหน้าจะปรับตัวดีขึ้น โดยภาคการส่งออกจะเป็นปัจจัยสำคัญที่คอยประคองเศรษฐกิจไม่ให้แยกลงไปกว่านี้ ส่วนการใช้จ่ายและการลงทุนภาครัฐจะยังคงเป็นปัจจัยที่ฉุดรั้งเศรษฐกิจต่อไป

และวัฏจักรเศรษฐกิจจะมีการเคลื่อนไหวเข้าสู่ภาวะถดถอยมากขึ้น

จ ากผลสำรวจนี้ หากพูดกันด้วยความมองจากความเป็นจริง ปฏิเสธไม่ได้เลยว่าความย่อเย้ยที่เกิดขึ้นไม่ได้เกิดจากความวุ่นวายทางการเมือง

วาระของประเทศในภูมิภาคบ้านเราคือ ก้าวเข้าสู่ความร่วมมืออาเซียน ซึ่งทุกชาติมีความหวังว่าจะผลักดันให้เศรษฐกิจดีขึ้น เพราะมีศักยภาพในการแข่งขันกันตลาดโลกสูงขึ้น

เพื่อนร่วมภูมิภาคอาเซียนทุกภาคเตรียมตัวปรับประเทศให้มีความแข็งแกร่งกับการแข่งขันดังกล่าว

ประเทศไทยเราก่อนหน้านั้นหากเทียบกับประเทศเพื่อนบ้าน สมควรจะยืนอยู่แถวหน้าด้วยความพร้อมที่เหนือกว่าในทุกด้านเพราะเราพัฒนาไปไกลแล้ว มีหลายอย่างที่จะทำให้เป็นศูนย์กลางของภูมิภาคได้

แต่วันนี้ไม่ใช่อย่างนั้นเสียแล้ว เรากำลังเดินสวนความหวังของประเทศในภูมิภาคอาเซียน

ไม่มีใครทำอะไรเรา แต่เราช่วยกันสร้างความอ่อนแอให้เกิดขึ้นเองด้วยการปลูกให้ความขัดแย้งทางการเมือง ขยายเป็นความแตกแยกที่ไม่มีทางออก

นำประเทศสู่ทางตันของวิกฤตการเมือง จนหลายฝ่ายกังวลว่าที่แย่แล้วหนี่ไม่พ้นจะเกิดสงครามกลางเมือง คือประชาชนลุกขึ้นสู้รบกันเอง

หลายฝ่ายพยายามมองโลกในแง่ดีว่าสงครามกลางเมืองในรูปแบบของการใช้อาวุธเข้าทำห้ำหั่นกันไม่น่าจะเกิดขึ้น เพราะในที่สุดแล้ว ไม่มีกองกำลังไหนที่จะเทียบได้กับกองทัพไทย

หากถึงจุดที่จะต้องปะทะกันจริงเชื่อว่าทหารจะเอาอยู่

แม้การเมืองจะถอยหลังไปสู่เผด็จการ และอาจจะมีควมรุนแรงก่อให้เกิดความเสียหายบ้าง แต่จะยังไม่ถึงสงครามกลางเมือง ด้วยที่สุดแล้ว กองทัพจะเป็นผู้ชนะอย่างรวดเร็ว

ใ ต่ออย่างที่บอก นั้นเป็นการมองโลกในด้านดีอย่างมีความหวัง

หากมองไปที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ซึ่งไม่มีคนกลุ่มใดน่าจะมีศักยภาพในกองกำลังเหนือกว่ากองทัพไทย แต่สิ่งที่เกิดขึ้นก็คือ ความรุนแรงรายวันที่เพิ่มขึ้นมากทุกที โดยที่กองทัพไทยไม่สามารถจัดการอะไรได้มากนัก

ดังนั้น แม้เราจะมีกองทัพที่เข้มแข็ง แต่ไม่มีหลักประกันว่าจะไม่เกิดสงครามกลางเมืองขึ้น

ถึงวันนี้คนไทยเราเหมือนจะอยู่ด้วยความหวัง รวมถึงนักเศรษฐศาสตร์เอง เพราะแม้จะเห็นว่าเศรษฐกิจใน 3 เดือนข้างหน้าจะแยกลง แต่เมื่อถามถึง 6 เดือนข้างหน้ากลับมีความเชื่อว่าดีขึ้น

เป็นความพยายามที่มองจากปัจจัยบวกจากวัฏจักรของเศรษฐกิจโลกที่เชื่อว่าดีขึ้น ทำให้ส่งออกได้มากขึ้น

ทั้งที่ในความเป็นจริงอีกด้านคือ การเมืองมองไม่เห็นเลยว่าดีขึ้นได้อย่างไร ●